

vilde overholde disse Grundrettigheder; vilde der saa ikke muligvis fremstaae Stridsspørgsmaal? Naar nemlig Grundloven gælder for Grønland, og Rigsraadet vilde have, at dette skulde ændres, hvor skulde det saa ændres? Skulde det ændres af os efter Grundlovens § 100, eller skulde Rigsraadet have Tilladelse til at ændre Grundloven for Grønlands Vedkommende? Det forekommer mig, at det høitærede Ministerium ikke behøver at haste saa grumme meget i denne Sag; der henstaae endnu mange, som det synes nærmere liggende, Sager uafgjorte. Der er f. Ex. den forunderlige Bestemmelse med Hensyn til Domainerne, at nogle af dem, Kongerigets, henhøre umiddelbart under det nye fælles Indenrigsministerium, medens andre, de flesvigiske og holsteenske, ikke henhøre umiddelbart derunder. Da jeg saaledes har endeel Betæneligheder ved Sagen, har det glædet mig, at Ministeriet ikke lader til at lægge nogen synderlig Vægt paa, at den bliver afgjort nu; jeg vilde nemlig meget nødtigt opræde imod Ministeriet i det nuværende Dieblif, thi jeg troer, det under de stedfindende Forhold kunde være en Pligt for de Dansksindede at støtte just den Side af Ministeriet, som kan støttes af os.

Schiern: Jeg mag begynde med at erklære mig noget uenig i enkelte Dtringer, der her ere fremførte fra enkelte Medlemmer, forsaavidt jeg nemlig ingenlunde tør paastaae, at det har været den egentlige Hensigt med det Forslag, som er indbragt, allerede nu strax at betræde Amalgamationsveien, og allermindst tør jeg gjøre det nu, efterat den ærede Indenrigsminister saa bestemt, saa ligefremt og med saa aaben Styrke har udtalt, hvorledes noget Sligt aldeles ikke var skjult under det foreliggende Forslag. Men paa den anden Side er det begrundet i Sagens Natur, at det strax ved et Forslag af denne Art viser sig, hvad en æret Rigsdagsmand allerede spaaede under Forhandlingerne i forrige Sessjon om Grundlovens Indskrænkning, idet han selv troede, at ydre og indre Forhold dengang formeentlig tilraadede en saadan Indskrænkning, nemlig at den nærmeste Fremtid snart maatte medføre en Kamp mellem dem, der ville amalgamere,

som han sagde, og dem, der ikke ville det. Men hvad enten Nogle maatte nære Tilboelighed for at amalgamere eller ei, og af hvilket Hensyn man end vil det, enten nemlig for derefter at blive staaende, eller for saa at ville gaae videre, saa forekommer det mig, at de alle for Dieblifket have særdeles Grund til at betænke sig, da de dog endnu slet ikke vide, hvorledes eller hvorvidt den kommende Tingenes Orden i Virkeligheden endeligen vil tiltale dem. Det maa holdes fast, at der nu ikke længer er Tale om her at vedtage en Forandring, der skulde gaae tre Gange gennem Thinget; den skal kun gaae en eneste Gang igennem, medens der paa den anden Side er stor Bæmselighed ved at faae det Mindste tilbage fra Rigsraadet, der jo ikke blot er sammensat fra saa forskjellige Sider, men hvor der fordres $\frac{3}{4}$ Stemmer til Vedtagelse af enhver tilsvarende Forandring. Det maa upaatvivlelig i Almindelighed siges, at Kongeriget og Rigsdagen nu ere indskrænkede saameget som et gammelt Kongerige eller en ung Rigsdag kunne være det, og derfor troer jeg ogsaa, at det fra Ministeriets Side bør anerkendes, at der endnu sidder her de, som endnu skulle søge at varetage de Interesser, som vi nu ere kaldede til særlig at repræsentere og omværne, ikke uden næste Overveelse og Prøvelse kunne staae ind paa en saadan Bet, ikke kunne følge den, med mindre der fremsættes de allerstærkeste Motiver derfor. Skjønt jeg nu troer at forstaae de os meddeelte Motivets Mening, har jeg dog forgjæves for mit Vedkommende søgt at overbevise mig om deres afgjørende Kraft, det har endnu ikke, efter hvad der foreligger i Motiverne og hvad den ærede Minister har udtalt, været mig muligt at komme til en saadan Overbeviisning. Det forekommer mig, at disse Motiver deels ere meget uklare — saaledes f. Ex. naar der er talt om „Slaveholdet,“ som derefter næsten skulde synes at være noget Existerende — og deels at have den Mangel, at de bevise meget mere, end de have til Hensigt at bevise. Naar der saaledes f. Ex. angives, hvorledes det ikke er en Nødvendighed, at disse Anliggender vedblive at være Kongerigets særlige Anliggender, saa kan det være aldeles